

Vicent Andrés Estellés

El Procés

Cau una sang innocent de les síl·labes,

cau una sang innocent i s'escola
des dels papers als carrers i demana
punys venjatius i convoca a la lluita
i al fosc combat i a la clara esperança!

I

Formes diverses de l'oblit
aquest moment han motivat.
Com de la fosca de la nit
em sé ric i ple d'un passat,

no sé dir si com rescatat
ni menys encara si acudit.
Un instant de felicitat
em retornava, si extingit

ara, de sobte, amo i senyor.
La generositat dels déus,
ni agrair-la podria: el mot

perd contundència i vigor:
arrossequen les nostres veus
el més brut cansament de llot.

II

Altre cop, ara, torna el vent
que, pacient, llaura la mar.
Lluiten, llunyans, braços del far.
Em sé sol perdurablement.

Com retrobar el propi accent?
Si no et venia per atzar.
¿per a què protagonitzar
aquest debat inútilment?

Ànima meua, no sé on ets;
ignore, també, el teu dictat.
Abandonat, ací, arraulit,

anireu a fer-me retrets?
Em sé, com mai, abandonat,
i sóc conscient de la nit.

III

Dintre la meua migradesa
i progressiva velledat,
escolte els passos de l'edat
que ara caminen amb gran pressa.

Amor perdut de l'hora encesa!
En algun lloc tot ha acabat.
Per a què lliurar nou combat?
Em pregunte: No sents tristesa?

¿Per què l'hauria de sentir,
ara que veig que es clou l'anell
d'una cruel incertitud?

Ni avui, ni demà, ni ahir.
Un record cremat, com d'or vell.
Però, això no obstant, decebut.

IV

Puja la nit o l'ombra vana
com l'espectre arriba al merlet.
Dirà el que és fet i el que no és fet;
ho sospesarà amb la romana.

Allò que un cor, cansat, demana,
amb amarg accent consuet,
enmig de les tenebres i el fred,
¿es perdrà a la nit, sobirana

dels ulls cruels? Oh calles més,
mentrestant prosperen, al mur,
brancuts gestos de l'esquelet!

Puja la nit, i ell puja més,
espectre incòlume, segur.
Branda, en una mà, un ganivet.

V

Ànimes d'ombres defugides,
miserablement retourneu
orientades per un déu
que us guia, amb les pupil·les buides.

Possibilitats d'altres vides
incansablement prometeu
sense convicció en la veu,
ànimes d'ombres abolides!

No hi havia cap referència,
i era el tacte molt insegur.
Creixia en fulles la memòria.

Inútil invocar clemència,
perdut al laberint obscur.
Nit dins la nit, el lloc de l'ombra.

i VI

Ombra del vent, dels averanys,
del brutal dictamen advers,
d'allò disseminat, dispers,
que arrencleres per dies i anys!

D'esperances i desenganys,
d'allò honest que esdevé pervers,
¿sols obriria l'univers
la clau que obre tots els panys?

Nàufrag et saps, en desconhort
i sense enviar cap missatge
dintre l'ampolla, mar enllà.

Vindrà la nit, com una mort,
i no serà pas cap miratge;
tampoc, el dia de demà.